

INGER ANNE-LISE POST

88-årige Inger Anne-Lise Post sidder i dag på plejehjem i Viby. Hun har igennem hele sit liv skulle passe sin syge mor og efterfølgende syge mand Åge. Dog fortryder hun ingenting i dag, og mener, at hun har haft et meget normalt liv. På fingeren sidder vielsesringen, hun fik, da hun blev gift. Det er 31 år siden, at Åge gik bort, og hun var der for ham og sin mor, lige indtil de døde.

”JEG VILLE MENE, VORES LIV VAR ALMINDELIGT, MEN DET VAR DET NOK IKKE”

Tekst og foto af Pia Egeberg fra Danmarks Medie- og Journalisthøjskole, 1. semester hold 2.

19. september 1944. Inger står i haven ude foran huset i Hasselager. Huset er det første hus på venstre hånd over viadukten. Kort forinden havde hun overhørt, at politiet var blevet taget af tyskerne. Hun ser Åge komme cyklende og undrer sig, for de havde ikke aftalt at mødes nu. Det går op for Inger, at Åge skal væk.

De siger farvel til hinanden, og Åge begiver sig væk fra byen – ud til en bondemand, hvor han det næste lange stykke tid skal i skjul.

Inger og Åge havde mødt hinanden cyklende på vej til og fra arbejde. De var kun overfladiske kærester grundet en aldersforskel på femten år. Inger arbejdede på fabrik, og Åge var politibetjent. Åge var allerede et aktivt medlem af modstandsbevægelsen, da han mødte Inger. Et bijob som aldrig har generet hende, tværtimod.

På trods af at nogle af Åges kollegaer var blevet sendt til koncentrationslejre, hjalp Inger til, i det omfang hun kunne med mad, tøj og advarsler

”Det var næsten ligesom at lege put bare farligere, ” siger Inger.

INGER SKULLE KNAGEME TIL BAL

Det blev sværere for Åge og Inger at mødes efter den 19. september. Selvom situationen i Danmark var tilspidset, var noget af det vigtigste for Inger at komme til bal.

”Jeg var bange, men vi gik også til bal efter den 19. september. Vi skulle knageme til bal, det var det gode på det tidspunkt. Men man skulle slet ikke være sammen med en tysker, eller dem der hjalp tyskerne, det var ikke pænt af en pige, så dem dansede vi ikke med,” siger Inger.

Ingers hverdag fortsatte efter Åges skjul. Hver dag måtte hun arbejde på fabrikken fra klokken cirka 08.00 til 16.00 og derefter hjem til huset og passe sin syge mor. Samtidig med krigen og forelskelsen i Åge, måtte Inger også hjælpe til derhjemme, for Ingers mor havde Sklerose. Hende og hendes brødre var nødt til at tage over i husholdningen.

”Min mors sygdom havde hjulpet min bror. Da han mødte sin kone, var han en bedre kok end hende,” siger hun.

Inger blev ved med at passe sin mor indtil hendes død. Der var nogle perioder, hvor Inger var træt af dagligdagen og havde et ønske om at løbe fra alt

ansvaret. Men det var almindeligt på den tid at tilpasse sig normen, og gøre hvad der var nødvendigt.

”Jeg fortryder ingenting i dag, det var ikke tvang, men en nødvendighed, og det kunne ikke gøres på andre måder, men der har ikke været solskin hver dag,” siger hun.

ENDNU EN SYGDOM KOM TIL

Efter krigen stoppede Inger på fabrikken for at blive hjemmegående husmor. På et tidspunkt stødte familien ind i efterkrigsproblemer, da Åge blev alvorligt psykisk syg.

”Jeg var ikke klar over, hvilke ting Åge var stødt ind i under modstandsarbejdet, og derfor var det nogle gange svært at forstå hinanden. Jeg ville sige, at vores liv var almindeligt, men det har det nok ikke været,” siger Inger.

Selvom Åge var syg, havde de også mange gode perioder som familie, på trods af at forståelsen for hinanden til tider udeblev.

”Roen forsvandt. Man kan ikke gøre noget imod psykiske sygdomme, og det smitter selvfølgelig af. Jeg kan godt forstå, at man nogle gange får lyst til at slå til Søren. Men det var som et ægteskab skulle være,” siger Inger og påpeger, at hun har forståelse for, hvor svært det har været for Åge, aldrig at vide hvornår en revolver kunne ramme hans pande.

”Men vi snakkede om tingene – og diskuterede. Nogle gange til det blev lyst,” siger Inger.

ÅGE DØDE I 1985

I stuen i Viby sidder Inger med hænderne knyttet omkring den vielsesring, hun fik sammen med Åge. Selvom det er 31 år siden, at Åge gik bort, sidder ringen stadig som næsten ny på fingeren.

Inger var økonomisk sikret efter Åges død, hvilket også resulterede i, at hun blev boende alene i deres fælles hus i omkring 10 år.

"Det føltes som 100 år, inden jeg flyttede i rækkehus. Det var et stort savn at miste Åge, vi har altid været to, det er som et stort hul, der næsten ikke er til at forklare," siger Inger.

Efter hele sit liv at have haft en Skleroseramt mor og en psykisk syg mand skal Inger nu kun tage sig af sig selv på plejehjemmet i Viby. Hun er dog ikke ensom. Venner og familie overrasker hende tit med besøg og udflugter.

"Jeg er blevet vant til at bo alene, jeg har folk omkring mig hele tiden, så jeg har aldrig følt mig alene," siger Inger med et stort smil, og påpeger, at hun aldrig har følt sig anderledes, og ifølge hende kan hendes liv beskrives ganske simpelt: "Ikke noget stort eller småt bare jævnt almindeligt."